U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2005, č. j. 36 Az 887/2003 – 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 12. 2004, č. j. 36 Az 887/2003 – 26, zamítl Krajský soud v Brně žalobu, jíž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2003, č. j. OAM-1201/LE-PA04-PA03-2003, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákona o azylu) tak, že se žalobci azyl podle § 12 a § 14 zákona o azylu neuděluje a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) však kasační stížnost, v níž navrhoval Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádal o vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení právního zástupce z řad advokátů a o přibrání tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně přípisem ze dne 3. 3. 2005 vyzval stěžovatele, aby pravdivě vyplnil a zaslal soudu zpět ve lhůtě 15-ti dnů od doručení výzvy, formulář „Potvrzení o majetkových a výdělkových poměrech pro rozhodnutí o žádosti na ustanovení právního zástupce“ a současně aby sdělil, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli

či pronajímateli a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení. Stěžovatel byl poučen, že nebude-li ve stanovené lhůtě tomuto požadavku vyhověno, soud návrh na ustanovení právního zástupce zamítne.

Písemnost byla zaslána stěžovateli na jím uvedenou adresu – P. 569, P. 9 – B., avšak vzhledem k tomu, že adresát nebyl v místě bydliště v den doručení zásilky zastižen, byla obálka s písemností uložena dne 7. 3. 2005 na poště a adresátu byla podle záznamu pošty zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Současně byl ve výzvě poučen o důsledcích nevyzvednutí zásilky. Opakovaná výzva k vyzvednutí zásilky byla podle záznamu pošty učiněna dne 17. 3. 2005. Protože zásilka nebyla stěžovatelem vyžádána, vrátila ji pošta zpět Krajskému soudu v Brně dne 22. 3. 2005.

Usnesením ze dne 11. 4. 2005, č. j. 36 Az 887/2003 – 39, Krajský soud v Brně návrh stěžovatele ze dne 22. 2. 2005 na ustanovení zástupce zamítl. V odůvodnění uvedl, že výzva stěžovateli k předložení vyplněného formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro ustanovení zástupce“, byla stěžovateli doručena fikcí podle ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. dne 17. 3. 2005. Protože stěžovatel do vydání usnesení výzvu nesplnil a tím nedoložil, že jsou u něho splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce, uvedený soud návrh zamítl. Stěžovatel byl poučen o možnosti podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení a o povinném zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti.

Uvedené usnesení Krajského soudu v Brně bylo stěžovateli opět doručováno na shora již uvedenou adresu, avšak vzhledem k tomu, že adresát nebyl v den pokusu o doručení dne 18. 4. 2005 v místě bydliště zastižen, byla mu téhož dne zásilka uložena u pošty a adresátu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl a by též poučen o důsledcích jejího nevyzvednutí. Stěžovatel si zásilku osobně vyzvedl na poště (kde zůstala uložena do 3. 5. 2005) dne 3. 5. 2005, jak o tom svědčí podpis vydávající poštovní úřednice.

Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2005, č. j. 36 Az 887/2003 – 39 podal stěžovatel osobně dne 13. 5. 2005 kasační stížnost, v níž vyslovil nesouhlas se zamítnutím žádosti o ustanovení zástupce. Uvedl, že v průběhu řízení několikrát sdělil soudu, že nemá zaměstnání, protože na ně nemá právo, a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost vyjádřit svůj nesouhlas. Několikrát se pokusil spojit s panem advokátem, ale nepovedlo se to. Dodal, že bydlí spolu s kamarádem na ubytovně, nemá kredit na telefon a neobdržel od soudu formulář – vzor 060. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně, č. j. 36 Az 12/2005 – 20 a aby mu byl ustanoven bezplatný právní zástupce z řad advokátů a tlumočník. Požádal též o „odklad účinnosti napadeného rozhodnutí“.

Nejvyšší správní soud se nemohl kasační stížností stěžovatele zabývat věcně, neboť je podána opožděně.

Při doručování písemností určených fyzickým osobám, v souladu s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) platí, že písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. V projednávané věci stěžovatel sdělil, že se zdržuje na adrese P. 569, P. 9 – B., a na tuto adresu mu krajský soud

písemnost doručoval. Stěžovatel však nebyl v místě doručování zastižen, přičemž podle ustanovení § 46 odst. 3 o. s. ř. platí, že nebyla-li fyzická osoba zastižena na uvedené adrese a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, (tak, jak tomu bylo i v projednávané věci podle rozhodnutí předsedy senátu), uloží na poště. Podle § 50b odst. 1 se doručovaná písemnost, kterou doručující orgán uložil, považuje za uloženou dnem, v němž se bezvýsledně pokusil písemnost adresátu doručit, neboť v místě doručování ani jinde příjemce nezastihl. Podle § 50c odst. 1, byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle odst. 4 téhož ustanovení, nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do tří dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

V projednávané věci byl dodržen poštou takto předepsaný postup a písemnost byla po bezvýsledném pokusu o její doručení stěžovateli uložena téhož dne, tj. 18. 4. 2005 na poště a adresát byl o tom vyrozuměn výzvou, aby si písemnost vyzvedl s poučením o následcích nevyhovění takové výzvě. Lhůta deseti dnů uvedená v § 50c odst. 4 začala v případě stěžovatele běžet dnem následujícím po uložení písemnosti, tj. dnem 19. 4. 2004 a její konec připadl na čtvrtek 28. 4. 2004. Tento poslední den lhůty se pokládá za den doručení písemnosti, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem určujícím počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Z výkladu výše uvedeného vyplývá, že za den doručení napadeného usnesení Krajského soudu v Brně je nutno pokládat čtvrtek dne 28. 4. 2005, i když se stěžovatel o doručení nedozvěděl. Od uvedeného data začala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, která pak skončila ve čtvrtek dne 12. 5. 2005. Tento den se svým označením – čtvrtek – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty. Stěžovatel však kasační stížnost podal osobně u Krajského soudu v Brně až dne 13. 5. 2005. Stalo se tak po uplynutí dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti a tudíž opožděně. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána a jako takovou ji musel podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

Nutno dodat, že na tomto závěru nic nemění skutečnost, že stěžovatel si osobně písemnost, tj. napadené usnesení Krajského soudu v Brně, vyzvedl na poště dne 3. 5. 2005. I v takovém případě platí totiž fikce doručení uvedená v § 46 a § 50 o. s. ř., jak bylo vyloženo v předchozí části tohoto usnesení.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost opožděná, se Nejvyšší správní soud již tímto návrhem nemohl zabývat a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu